

Sinnsides de mørke Bunde.

En Fortælling af A. L. D. G.
Oversat af N. B.

(Fortsat.)

Jo blussede af Garme, da hun læste Brevet; hun rev det itu og trampede med Foden paa det.

„Det var dog godt ment,“ bemærkede Oscar „Gode ment! At lige fornærmelige Ting om dig til din egen Døds! At ville tage mig fra dig! O, Oscar, hvor lidt han kender mig! Helt uret vilde jeg aldrig se Dagens Lys end skilles fra min Kædetælle!“

„Lad os da gaa sammen,“ sagde Oscar, „og tilfalden de Prædiker og Ulfke. Din Palankin venter paa dig.“

Stillede sig Jo ind i den. Hun traf Gardinerne ned, da hun førtes til Haven, for at ingen skulde se hendes taarevadede Ansigt. Oscar gik ned til Doktoren, han gik ad en Omvej, gennem snævre Stredes, som kun var beboet af indfødte. Han trofede sin Hat ned over Bunden, og han løstede ikke sine Øjne fra Bejen, thi Doktorsens Brev havde vist ham, at hans Gemmelighed ikke længer var nogen Gemmelighed.

Den Omvej, han gik, bragte ham først til Haven nogle Minutter efter, at hans Dødsstrøm var ankommen. Hans Ankomst afbrød en sørgelig Samtale mellem Jo og Thud, som gjorde det sidste fortvivlede forsøg paa at overtale sin Søster til at tage ham med til Calcutta.

„Du ved, Moder vilde aldrig have behandlet mig saaledes,“ raabte han, „nu er hun borte, og du vil forlade mig. Det er fordi du er en Slabe af —“

„Her standede Thud pludseligt, thi Goldstream stod ved Siden af ham.“

„Farvel, Thud,“ sagde Oscar, idet han rakte sin Haand ud. „Gør din Pligt imod Menneſter og imod Gud, og Herren hjælpe og velsigne dig. Skriv Jo, lad det være nok, jo snarere, vi er om Bord, des bedre.“

Goldstream's stode snart paa „Delfinen's Dæk,“ men den Planke, som forbandt Skibet med Landingsstedet, var endnu ikke taget bort. Smith kom for at se sin Ven og Begserss Kærlige og atter udbrød sit Haab om en snarlig og lykkelig Tilbagekomst. Smith havde ikke set Kvinden, han læste den aldrig, førend Forretningerne var til Ende.

„Jeg vilde ønske, at vi var borte,“ tænkte Oscar; men han skulde møde endnu et Farvel, førend „Delfinen's“ Skul skulde plysje de grønne Bunde.

„Ah, Mr. Lawrence!“ udbrød Jo. Kapellänen gik over Brædet, han var bleg af indre Bevægelse. Han gik hen til Oscar og tog hans Haand i begge sine. „De ved alt og vender Dem ikke fra mig,“ sagde Oscar.

„Jeg kommer for at give eder en sidste Velsignelse, og for at forene mig med eder, maasse for sidste Gang i Vn.“ Kapellänen kunde næppe beherske sin Stemme, da han tilføjede: „Jeg agter Dem, De har gjort alt, hvad De kunde gøre, for at —“ her tav Lawrence, han kunde ikke fuldstre Sættningen.

„Mit Hart om Bord. De gjorde bedre i at gaa fra Verden, Sir, medmindre De har i Sindet at gøre Rejſen med,“ sagde Kapittajnen. „De ser, vi er i Færd med at lette Anker.“

Der var ikke mere Tid til Samtale, hun endnu et hjerteligt Haandtryk. Landgangsbroen blev taget bort, ligesom Mark Lawrence var gaaet over den. Bunden lyfede Sejlene, og Skibet gled bort, efterladende en bred Stribe paa Vandet.

„Ligeſom Stummet her forsvinder for Vølgerne, saaledes vilde alle Jordens mørke Prædiker forsvinde,“ tænkte Kapellänen, da han med Biet fulgte det forsvindende Skib, „der gaar en Mand bort, han er ligesom et skent Skib, der pludseligt sænker paa en Klippe, og næsten knuses; det ser ud til, at det vil synke i Vølgerne, men ved Guds Naade har det faaet Kræfter til atter at hæve sig. Al dets Fortræd af godt Nygte og jordiff Glæde er tabt, men det kæmper tappert fremad med rene Sejl og knækket Mast, henimod den Gavn, hvor Klipper ikke kunne knuse, og Stormen ikke mere kan hærde, hvor den bodfærdige, hvis Synd er forladt, finder Fred for evig.“

26. Kapitel.

Jængelseliv.

„Dette er den sidste Dag af Aaret,“ bemærkede Jo til sin Kædetælle, da de stode sammen paa Skibets Dæk, seilende opad den murede Flod, og efter en hurtig Rejſe nærmede sig til Palabernes By. „Den sidste Dag af det Aar, som begyndte med saa meget Haab og saa meget Glæde.“

„Og som ender med saa megen Sorg,“ tænkte Oscar. Kædetællerne stod begge tause, og begge tænkte, „Hvad vil det nye Aar bringe?“

„Hvad Gud vil,“ var Svaret, som lød i Goldstream's Hjerte. „Det værste er overfaldet, og jeg kan rolig vente, hvad han vil sende mig.“

Det nye Aar begyndte for Oscar indenfor Murene af et Jængel, men han var ikke under streng Bevogtning. Den Mand, som havde været sin egen Anklager, blev behandlet som en Gentleman af Domstolene, han boede alene i sin Celle, og det blev ham tilladt, daglig at modtage Besøg af sin Dødsstrøm.

Jo vilde have ansagt om at maatte dele Celle med ham, men Oscar forsvød hende det.

Der anvises den stoffels unge Kone et hyggeligt Stuen i en Missionærs Familie, som boede i Nærheden af Jængel. Over Morgens saa man en Palankin blive baaret fra dette Stuen til den skumle Bygning, som gæmte alt, hvad Jo elfskede højest paa Jord; hver Dag saas en let Skiffelse, laadt i dyb Sorg gaa igennem den mørke Port. Jo hørte de tunge Volste lufte Forlen efter hende, og hun gik under Fangevogterens Besøgelse gennem de sørgelige Gange, som ingen saa syn og uskyldig Skikkelse forhen havde be- troadt.

De lange Timer, som Jo dagligt tilbragte i sin Kædetællers Celle, var ikke alene Sorgens Timer. Goldstream's No gjorde sin Indflydelse gældende hos hende; den virkede oplivende og velsædende paa hende. Det var en stor Glæde for Jo at sidde ved Oscars Side, naar han læste for hende, thi Væger var ikke næstet ham. Undertiden stred hun efter hans Diktat, et Privilegium, som hun satte megen Pris paa. Fængslen fandt en behagelig Beskæftigelse ved at nedskrive Be-

tragtninger over den 51. Salme. Hver Dag læste han nogle Vers til Andagten, og ethvert Vers syntes at indeholde netop det, som hans bodfærdige Hjerte trængte til. „Jeri mig fra Blodfyld, o Herrel!“ fandt Genklang i Fængsels Sjæl, medens hans lærtige Hjerte med Lat indtraf den Overbevisning, at han ikke var foragtet af den hellige Gud. Jo sendte disse Betragtninger til Præsten, og de blev læst af mange, som liden anede, at de var udgaaede fra et Fængsel.

Og saa Lovsange til Guds Pris oplyste fra Goldstream's Celle. Fanger, som gik forbi, stode stille, lyttede og undrede sig. Slutteren erklærede, at han syntes, at Guds Engle havde besøgt Fængslet, Oscar vandrede ikke længere i Mørke, hønt han snarere be- fandt sig i Tusmørke end i Solfin, ikke i Aftenens Tusmørke, som gentalder Erindringen om en lykkelig Dag, som er funden, men snarere Raabets tidlige Dæmning, efter en stummel, stjernerløs Nat, som viser sig, førend Straaleglansen bryder frem paa den østlige Himmel.

Fjelge Oscars Enste skrev Jo et Brev til Doktor Pinfald, takkende ham for al den Godhed, han altid havde vist hende; hun hentydede ikke til hans sidste Tilbud, som havde voldt hende saa megen Sorg. Jo skrev ogsaa flere Gange til sin Broder; men hun modtog aldrig noget Svar, hverken fra Thud eller Doktor Pinfald. Goldstream's blev urolige for Thud, og de sendte Foredraget om ham til Smith, som var hans Foredragstale. Svaret herpaa var tilfredsstillende. I nogle Uger havde Thorn arbejdet flittig under Smith's Til- ssn; men saa snart han fik sin første Maanedsløn, op- sagde han sin Plads, som for ringe til hans Coner, og han rejste til Rangoon. Her var hans Spor tabt. Brevne, sendte til Rangoon, blev sendt tilbage; ingen kendte noget til den, de var adresserede til. Jo fik al- drigt at vide, hvad der var blevet af hendes Broder.

27de Kapitel.

Ufrivillige Bidner.

Oscar Goldstream's Befendelse var sendt til Lon- don, offentliggjort i alle Blade, og den vakte en Del Opsigt i England.

Justitieds vakte det saa megen Begyrtelse, som i et lille Bærelse i et Venstres Kædetælle i Dover, hvor to ældre Damer sad sammen, den ene beskæftiget med at strikke.

Miss Deborah læste højt for sin Søster, Miss Vetsy, af et Dagblad, som en Nabo havde laant dem; thi de havde ikke Naad til selv at holde Aviser. Pludseligt standede Deborah, og hendes slittige Ønder rystede, saa de næsten ikke kunde holde Avisen.

„Hvad er det, Deborah?“ spurgte hendes Søster fornuiligt. „Du ser ud, som om du havde set et Gen- færd.“

„O, det det er forfærdeligt! Morderen er opdaget! Den elendige har tilfaldet, at det var ham, som kaste- de stoffels unge Manley ned af Klippen paa hin fryg- telige Dag!“

Vetsy forholdt sig i Almindelighed temmelig li- geggyldig, men denne Gang snappede hun Bladet ud af Søsterens Haand, for at hendes Øjne kunde betragte, hvad hendes Vren havde hørt. Hun læste Ugheden, som havde til Overfærd: „En Morder's Befendelse,“ me- dens Laarer raudt ned af hendes Kinder.

For at forklare denne ufærdige Bevægelse maa vi gaa et Aar tilbage i Tiden.

Væjeren maa have forstaaet af den Tavshed, som hvidede over Walters Død, at der ikke fandtes Bidner i den Sag. Dette var imidlertid ikke Tilfældet. Det er fundt, at Manley havde valgt en Time til sin farlige Væjeren af Klippen, da hele Dover var optaget af en Foredragstale af en Taffenspiller. Walter sølte, at Til- fældene let vilde være en Hindring for ham til at vinde, et Dpminutingsraad, et Forfærdelses Strig nede- fra kunde forsaage, at han tabte sit Fodfærd. Men ikke alle gik for at se Taffenspillerens Foredragstale, og Søstrene Damster vilde spare deres Penge, derfor fore- træk de at gaa en Spadseretur langs med Stranden.

De var Døtre af en af de sejfulde; meget agtværdige Damer med smaa Indtægter, som de søgte at forsaage, ved i Søsonen at udleje møblerede Bærelser. Søstrene Damster hørte til den Klasse fattige og demede Kvinder, som trods fattigdommen bevare deres Med- menneſters Agtelſe. Begge havde et farligt Sind, de var gudfrygtige og himanend meget hengivne. Miss Deborah saa op til sin Søster som til den personificere- rede Fuldkommenhed. Deborah gjorde ikke Fordring paa at være dygtig; hun besværgede Husboldningen, og at skulle jere Hus med smaa Indtægter er ofte en stor Prøvelse for det gode Hums. Den gode Dame erkendte, at hun ofte blev vred paa Søstret, og var utaal- modig overfor Missie, den dumme Tjenestepige, som ud- førte det grovere Arbejde. Miss Vetsy, som ikke var udført for saadanne daglige Kræfter, og som sjældent omkiffes andre end en Søster, der betragtede hende som et Drafel og som et Mønster paa alle Døder, ansaa som Følge deraf Deborah's Mening for rigtig. Miss Vetsy udtalte disse Tanker, hun vidste næppe, at hun havde saadanne; men hendes Agtelſe for sig selv og Søstret var ikke ulig Fariærens: „Herre, jeg taler dig, at vi ikke ere som andre Kvinder.“ Vi, med vore smaa Indtægter, har ikke Gæld, men giver lidt af alt, hvad vi ejer, til Velsædendehedsanstalterne. Vi gaar til Kirke, enten Vejret er godt eller daarligt, og vi underviser i en Søndagskole. Vi betaler regelmæs- sigt Vn og Afgifter; vi trættes ikke med nogen, og vi er til Nytte for mange.“ Miss Damster hedsede Fuld- kommenhedens Flag og var i al Almindelighed overbevist om, at hun, om ikke ganske, saa dog til Dels havde naaet Maalet.

Hun lærte Vnene i Søndagskolen, at man skal elfke Gud af sit ganske Hjerte, Sjæl og Sind, og sin Næste som sig selv. Men det kaldt aldrig Vetsy ind at prøvde sig selv efter denne høje Lovregel.

De to Damer spadserede langs Klippen paa sin Dag, da Manley spadserede sin farlige Opftigen. De- borah saa ham klære, og hun greb angstligt sin Søsters Arm.

„O, Vetsy! se, se! det maa være den forbovne Walter, som vandt Prisen ved Bæddelsbet, det maa være ham, som prøver paa at klære op til Klippens Top! O, jeg kan ikke holde ud at se paa ham; han vil falde ned og slaa sig ihjel!“

Miss Vetsy iagttog Vetsyningen med lige saa stor Interesse.

„Han kan ikke gøre det,“ udbrød Deborah. „Se hvilket Sted han er naaet til; han vil aldrig naa der- op. Hvor saadanne unge Menneſter ere taabelige, at vove deres kostbare Liv for ingenting.“

„Han er en Mester i at klære!“ raabte Vetsy, da hun aandeløs iagttog hans Anstrengelse, som syn- tes hende overmenneskelig.

„Han er nærvæd at naa Top'en, han stander for at drage Vand; han tør ikke se ned, saa er han for- tabt!“ udbrød Deborah i nærvæd Ophidselse. „Se nu, hans ene Haand ligger paa Klippens Top.“

„Nu ogsaa den anden, nu kan han springe sig op!“ raabte Vetsy. Netop som Ordene var komne over hen- des Læber, betoges hun af Rædsel, thi i næste Øje- blik fandt stoffels Walter baglands ned. Den dygtige Vjergæstiger saa med knust Hoved ved Foden af Klip- pen.

De to Damer ilede til Stedet, overvædede af Rædsel og Sorg.

„Død, stendød!“ udbrød Deborah gradende. „Vi kan ikke alene bære det stoffels Regeme, vi maa hente Hjælp.“

„Stand, stand!“ gispede Miss Damster, rysten- de som et Espeløv. „Du saa det lige saa godt som jeg. Han slap ikke sit Tag, men han blev styrket ned. Ja, han er myrdet! Jeg saa Ullingen, som gjorde det.“

„Jeg saa ham ogsaa,“ raabte Deborah. „Jeg glemmer aldrig Morderens Ansigt. Det skønnede Ansigt, jeg har set, men det var ondt som en Dæmning. Jeg kunde sværge derpaa for Domstolene,“ sagde Vetsy.

„O, tal ikke om at sværge eller om Domstolene,“ udbrød den yngre Søster angstligt; „det er altfor forfærdeligt at tænke derpaa.“

„Naturligvis vil Sagen komme for Retten,“ sag- de Miss Damster. „Vi vil blive kaldt som Vidner.“

„Jffe for Morderen vilde jeg møde der!“ raabte Deborah, „foruden at blive tagne i Ed, at vi skulle si- ge Sandhed, maatte vi fortælle om Morderen.“

Vetsy's tynde Læber blev hvide og hun hvidede: „Vi kan blive klarlag til, at et Menneſte bliver hængt!“

„O, hvor frygteligt!“ udbrød stoffels Deborah, „hellere vilde jeg selv hænges.“

„Lad os stynde os bort, lad den anden finde Ve- gemet — en, som ikke ved noget om Morderen.“ Gri- bende sin Søster ved Armen drog Miss Damster hende bort fra Stedet.

Damerne var ikke gaaet langt, førend de begge, som ved en fælles Indflydelse, standede. „Gør vi Ret?“ som det samtidigt fra deres Læber.

„Hvis Morderen undslipper paa Grund af vor Tavshed, kan vi da ikke blive hans medskyldige, hvis han begaar et andet Mord?“

„Eller, hvis Morderen ikke bliver opdaget, og en uskyldig bliver hængt i hans Sted?“ Deborah's fryg- telige Tanke bragte begge Søstrene til at gaspe.

„Jeg vil lige dig, hvad vi skal gøre,“ sagde Miss Damster efter en Pause.

„Vi vil stynde os hjem, og ikke tale til nogen der- om, uden hvis en uskyldig bliver grebet, da vil vi træ- de frem og fortælle alt, hvad vi saa og give Oplysning, om, at det var en Gentleman — jeg mener et Men- neſte, som saa ud som en Gentleman, der begif Mord- det.“

Dette var at slutte Afford med Samvittigheden. Det beroligede imidlertid de to Damer.

De hastede hjem, kæmpende imod den rasende Væd, som pludseligt havde rejst sig, og som, hvis de havde været paa Klippens Top, vilde have blæst dem omkuld. Miss Damster aabnede Husets Dør med skel- vende Haand. Hun nærmede et smaa Haab om, at Sorgen kunde holdes borte fra hendes lille rolige Stuen, ligesom hun nu havde luffet Stormen ude, men Be- vidstheden om ikke at have gjort sin Pligt, vilde ikke lade sig ubeluffe. Begge Søstrene søgte at overbevise sig selv om, at de havde gjort, hvad der var naturligt og rigtig.

En Naboerſte traadte ind, da Søstrene var i Færd med at spise deres tarvelige Aftensmad, hvortil al Appetit var funden. Stormen havde naaet sit Højdepunkt.

„O, Miss Damster, Miss Deborah, har De hørt den frygtelige Nyhed?“ raabte den Besøgende, idet hun kastede sig paa en Stol. „Stoffels Manley er fundet, med Hovedet knust, ved Foden af en Klippe!“

„Rigtigt!“ udbrød Søstrene. Deres Samvittig- hed bebrødede dem straks, at de havde hyllet Overræ- felse.

„Han er naturligvis falden ned ved at forsøge paa en umulig Opftigen. De var jo ude at spadserere i den Retning, saa eller hørte De ikke noget til den frygtelige Begivenhed?“

Miss Damster, som tilberedte sin kinniffte The, hørte noget af den fogende Vædſſe med paa Gulv- tappet og over Gastens Fod. Dette var et fortvilet Forsøg paa at undgaa at svare.

Et halsbrede den skoldede Fod og afstyre Læppet tog Tid og afledede Opmærksomheden fra stoffels Wal- ter. Vetsy gjorde mange Undskyldninger for Ubehændig- hed. Deborah løb efter Bomuld til at lagge paa det skoldede Sted; Gasten forlod straks Huset, og Søstrene havde bevaret deres Gemmelighed.

„Deborah, dette kan ikke fortæjtes!“ udbrød Vetsy, saa snart Døren var luffet efter Gasten. „Man- leys Fald vil blive omtalt i hele Dover, og jeg kan ikke spilde min Tid. Hver Gang jeg faar et ubehageligt Sværagsmaal. Lad os tage til London med Diligensen.“

Det var besværligt for de to Søstre at komme af Sted. En Rejſe til London i Februar Maaned var forbundet med mange Udgifter.

De vendte først tilbage efter ni Dages Forløb. I den Tid var Forhøret holdt, og en Skendelse afgivet — „Død ved et Fald fra Klippen.“

Det er fundt, naar der siges, at en lille Synd tynger mere end en stor Sorg. Dette havde Søstrene erfaret. Freden, der havde hvilet over deres Liv var forstyrret; de sølte sig som Øglere, naar de om Søn- dagen formanede Vnene til at være oprigtige og sandru; de havde ingen Glæde af deres Kirkegang, de frygtede for at deltage i Naderen.

„Hvad vilde vel Folk si, dersom vi holdt os bor- te fra Kirken?“ sagde Vetsy.

(Fortsættelse.)

Bøger for Julen.

BIBLER.

Som Gavebiber anbefales følgende:
Nr. 16. Almindelig 8vo. storstilet Hus- bibel i Læderbind med Guldsnit. Pris \$2.00.

Nr. 24—A. Den almindelige Konfirman- dibel i Lommeformat. Specielt Indbinding i fint, højeligt Chagrin med Guldsnit. Pris \$1.40.

Nr. 24—B. Samme som Nr. 24—A men med runde Hjørner. Pris \$1.60.

Nr. 27. Lommebibel paa Indiapapir. Over- faldsbind. Guldsnit og runde Hjørner. Pris \$2.50.

Alle af det danske Bibelselskabs Udgave med Ny Testamente i ny Oversættelse.
For andre Bibler se vor Fortegnelse Nr. I.

SALMEBØGER.

Følgende anbefales:
I. Roskilde Konvents Salmebog med begge Tillæg og Tekster. Versform. Gotiske Typer.

Nr. 49—A. Sort Chagrin, Guldsnit \$1.75.
Nr. 61. Stærkt, højeligt Bind, Guldsnit \$2.40.

II. Salmebog for Kirke og Hjem. (Den ny Salmebog.) Med Tekster. Versform. Latinske Typer.

Nr. 28—V. Sort Chagrin, Guldsnit \$1.50.
Nr. 29—V I. Stærkt, højeligt Bind, Gulds- nit, India Papir \$2.00.

For andre Salmebøger se vor Bogforteg- nelse Nr. 2 over Salmebøger og Sangbøger.

SANGBØGER.

Sangeren, Lommeformat, sort højeligt Læ- derbind og Federal. Pris 60 Cents.

Ditto med Guldsnit 80 Cents.
Sangeren med Noder, Shirting \$1.20.

Ditto, fint Læderbind med Guldsnit \$2.00.
Indre Missions Sangbog 35 Cents.

Melodier til Indre Missions Sangbog \$2.
Melodier til Hjemlandstener \$2.00.

PRÆDIKENBØGER.

A. Schaack \$2.20
Busch — Vidnesbyrd fra Frue Kirke 2.80

Vilh. Beck — Paa Livets Vej 2.30
Vil. Beck — Nyt og Gammelt 2.20

C. Moe — Naaden og Sandheden 2.20
H. Ussing — Troens gode Strid 2.20

Fredens Vej, (Nordslesvigske Præster) 1.50

ANDAGTSBØGER.

N. P. Madsen — Ordet \$0.50
Becks Skattekiste 2.70

Ricard — Tag og Læs 1.50
Lys paa Vejen — I. Mø gentimer, II. Aftentimer 1.25

Kristelig Forglem-mig-øj 60
Madsens Husandagtsbog, Guldsnit ... 2.40

Matthiesen: Stillehed og Styrke 2.00
Krag: Daglig Andagt 1.50

Den trofaste Forjætter 30

FORGLEMMIGEJ.

En usædvanlig smuk Gavebog for unge og gamle. Den indeholder et Skriftsted og et Salmevers til hver af Aarets Dage og Plads til Notering af Fødselsdage o.s.v., 12 helsides Plader i Farvetryk, og hver Side med farvet Ramme. Fineste Forgyltning paa Snittet og Bindets Forside. Pris 60 Cents. Partipris op- gives paa Forlangende.

FORSKELLIGE GODE KRISTELIGE BØ- GER PASSENDE SOM GAVE.

(Alle indbundne.)

Helten fra Majorca \$1.00
En Skotte 1.00

Krummacher: Elias 1.20
Schneller: Kender du Landet? 2.00

Lynge: Troslære for Lægfolk 1.20
Vilh. Beck: Erindringer fra mit Liv 1.00

Sørensen: Vilh. Beck 1.60
Bunyan: Den hellige Krig, III. 1.00

Augustins Bekendelser 65
Rimbart: Ansgars Levnet 65

Godet: Bibelske Studier, I og II 1.25
Blegen: Al Verden for Kristus 1.00

Geo. Williams Levned 1.20
Blauenfeldt: Den Indre Missions Hist. 3.00

EN RÆKKE KRISTELIGE FORTÆLLINGER.

Alle indbundne.

Martyrer. Fortællinger om Mormonred- slerne \$1.00

Gennembrudet (Oversat af N. P. Mad- sen) 1.25

Ester Ried 80
I Kampens Bulder 65

Tre Menneskebørn 80
Maus: 400 Fortællinger 1.50

Roxy 1.00
Himmelløden 50

Harolds Hustru 50
Herrrens Gerninger 50

Fyrsten af Davids Hus 75
Genspejling 60

Gennem et Naaleøj 90
Titus, en Korssets Fælle 80

Paa Torvet og i Vingarden .. 65
Naomi 80

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.